

**І КОЛЬОРАМИ
НАПИСАНЕ
ЖИТТЯ...**

ЮРІЙ САМОЙЛЕНКО

Департамент культури і туризму
Полтавської обласної державної адміністрації
Обласна бібліотека для юнацтва
імені Олесе Гончара

І кольорами написане ЖИТТЯ...

Біобібліографічне досє

Полтава – 2021

УДК 01:75(477.53)Самойленко

I-11

Укладач: Юлія Новоселецька

І кольорами написане життя : до 75-річчя від дня народження Ю. О. Самойленка : біобібліографічне досьє / уклад. Ю. Новоселецька; Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесея Гончара. – Полтава, 2021. – 20 с. : іл.

Біобібліографічне досьє присвячене 75-річчю від дня народження нашого видатного земляка, українського митця гобелена, вітражиста, графіка, живописця, голови правління Полтавської обласної організації Національної спілки художників України, лауреата премій – Юрія Самойленка.

Запропонований посібник адресується учням, молоді, бібліотекарям, краєзнавцям і всім, хто бажає більше дізнатися про заслуженого діяча мистецтв України, його творчі здобутки в декоративно-прикладному та образотворчому мистецтві.

Матеріал не є вичерпним, використана література бралася з публікацій журналів та газет, книг, краєзнавчих видань, які є в наявності в Полтавській обласній бібліотеці для юнацтва імені Олесея Гончара.

Зміст

<i>Вступ</i>	4
<i>Творчий неспокій</i>	5
<i>Головування в Полтавській обласній організації Національної спілки художників України</i>	7
<i>Різноманітний всесвіт творчості митця</i>	8
<i>Дорога до храму</i>	9
<i>Участь у відродженні виставки «Лубенська художня весна»</i>	11
<i>Роботи митця</i>	13
<i>Література</i>	15
<i>Книги</i>	15
<i>На шпальтах газет та журналів</i>	15
<i>Електронні ресурси</i>	17

Вступ

Осінь – це яскрава та контрастна пора року, яка надихає митців на створення нових творів чи то в образотворчому мистецтві, чи в літературі, а чи в музиці. Тож не випадково саме в жовтні, коли граційна і вишукана цариця вже повністю вступила на свій трон, народився наш земляк Юрій Самойленко, якому цього року виповнюється 75 років.

Митцеві надзвичайно важливий зв'язок із материзною, він йому дає творчі сили. Від 1973 року пан Юрій у Полтаві і під духовним її покровом. Творча манера Юрія Олексійовича сформувалась сама собою.

Про саму творчість художник говорить так: «Творчість – це одкровення. Якщо немає цього таїнства, немає того, що йде з глибини душі, і духовної потреби втілити цей поклик на полотні, папері тощо, – це гріх, котрий кваліфікується як «заритий талан»... Це і є основним критерієм творчості взагалі, як на мене».

Відображення в творчості перетинів людського духовного буття, горіння у вірі, не тільки на словах, а й на ділі – постулати від яких не відходив Юрій Олексійович ні на мить. А ще безкорисливе служіння творчому товариству, адже тільки в згуртованості та взаємній повазі митців є виправдання існування творчих товариств.

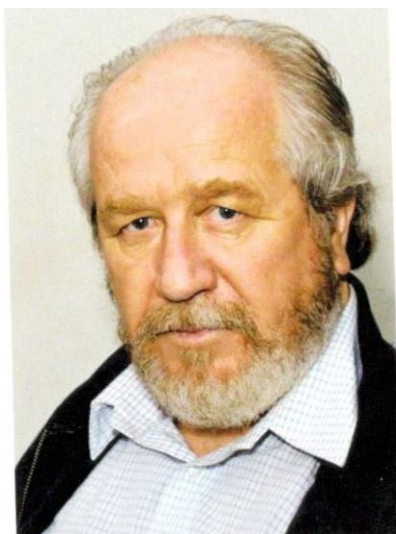
Працюючи доцентом кафедри образотворчого мистецтва Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка й постійно спілкуючись із обдарованою молоддю митець увесь час прагнув передати їй якомога більше фахових мистецьких навиків, прислужитися формуванню юної зміни.

Юрій Самойленко тонко відчуває, як може вплинути митець на закладання націєтворчих фундаментів у душах людей, які будуть споглядати і прочитувати твори мистецтва, бо в них на підсвідомому рівні проступає генетичний код нації.

Сподіваюсь, що скромна праця «І кольорами написане життя...» для когось буде корисною, відкриє неординарну постать художника, заслуженого діяча мистецтв України Юрія Самойленка.

Творчий неспокій

«Філософія людського життя надзвичайно проста: любити світ і не бути впійманим ним, примножувати добро віддаючи й отримувати даруючи. І того, хто живе за цим законом, доля винагороджує повагою від людей і мудрістю від Бога. Митець, чий творчий ужинок збагатився ще одним – ювілейним – роком, свідомо чи несвідомо, але чесно несе цю заповідь по життю, він навчає, тривожиться, горить і мріє про високе, не забуваючи про велич простоти, про неповторність щодення й неоціненність швидкоплинної миті...» –

так про героя нашого біобліографічного досьє Юрія Самойленка пише його друг, доктор філологічних наук Микола Степаненко.

Народився Юрій Самойленко 6 жовтня 1946 року в с. Великі Липняги Семенівського району Полтавської області. Юрій Олексійович належить до художників декоративно-прикладного мистецтва, займається гобеленами та вітражами, працює в царині живопису та графіки. Заслужений діяч мистецтв України з 2004 року, член Національної спілки художників України з 1990 року.

Дитячі та юнацькі роки минули у с. Веселий Поділ на Семенівщині, краю Глібова, на землі, яка наснажує живильною мистецькою енергетикою. Саме там він відчув непереборний творчий неспокій, що повів майстра шляхами життя, неспокій, який ніколи не полишав його ні в скрутну, ані в радісну мить.

Закінчив художньо-графічний факультет Курського державного педагогічного інституту (1971; педагоги з фаху – В. Єрофеев, Н. Умріхіна). З 1973 року мешкає в Полтаві, працював у системі художнього фонду України. З 1996 року очолює обласну організацію Національної спілки художників України. Член художньої ради м. Полтава. Доцент кафедри образотворчого мистецтва Полтавського національного педагогічного університету ім. В. Г. Короленка. Був активним учасником розбудови УПЦ Київського патріархату на Полтавщині. У 1990–1995 рр. – головного Полтавського крайового осередку Православного братства св. ап. Андрія Первозванного. З 2001 – член Полтавської єпархіальної ради УПЦ КП. Входив до складу обласних громадських комітетів із пошанування пам'яті митрополита Іларіона (2007), патріарха Мстислава (2008).

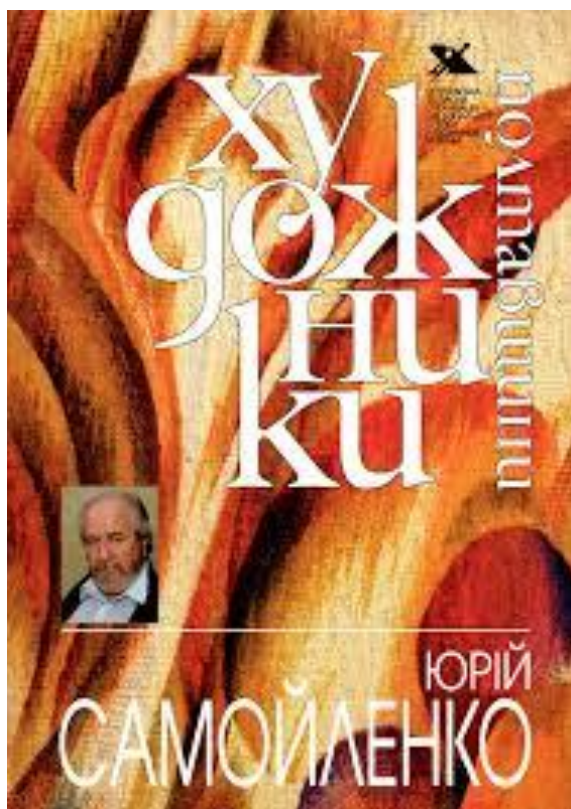
Як митець спеціалізується у творенні вітражів, гобеленів, ікон та малярських композицій.

Учасник обласних (з 1973), всеукраїнських (з 1977), закордонних (Велико Тирново, 1983, Кошалін, 1984, Москва, 2005, Санкт-Петербург, 2012) виставок; персональних – у Полтаві (2006, 2011).

Роботи, крім храмів, зберігаються у Полтавських художньому музеї і краєзнавчому музеї, музеї-заповіднику А. Макаренка в с. Ковалівка Полтавського району, Дирекції художніх виставок Міністерства культури України, приватних зібраннях в Україні та за кордоном. Кавалер орденів Рівноапостольного князя Володимира Великого III ст. (2006) та Архистратига Михаїла УПЦ КП (2011).

Лауреат премій ім. М. Ярошенка (2010). Лауреат премії імені преподобного Паїсія Величковського (2015).

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету міністрів України (1998), Почесною грамотою Полтавської обласної державної адміністрації (2000), Грамотою Верховної Ради України (2005), Почесною грамотою виконавчого комітету Полтавської міської ради (2006).

Головування в Полтавській обласній організації Національної спілки художників України

Упродовж багатьох років (з 1996 р.) Юрій Самойленко очолює обласну організацію Національної спілки художників України. Колеги кажуть, що снага і творчі плани їхнього очільника приголошують. З Божим покликанням, із величезним оптимізмом та вірою в силу

справжнього патріотизму вдається Юрію Олексійовичу об'єднувати навкруг себе відданих мистецтву людей, справи яких співзвучні в цінностях та ідеалах. До свого головування Юрій Олексійович відноситься вельми філософськи. Життєвий девіз художника – приймати все, що дає доля, із вдячністю – спонукає не відмовлятися від праці, скрути, від тягарів, які все частіше тиснуть йому на плечі.

Служіння товариству – це вияв вичерпної, достеменної віри pana Юрія, християнська мораль для нього є внутрішнім переконанням, що зостається дороговказом і в житті, і в творчості. Позиція «Не відмовлятися» – як її втілення. Творчість формується від перетинання контрастів, бо від затишку теплої вовни доля веде до протилежного матеріалу – холодного, гострого скла, з якого зроблені вітражі Покровської церкви. Своєрідна обітниця долі та Богові допомогла зробити постаті святих Ольги, Володимира, Антонія та Феодосія сповненими внутрішньої сили і значущості.

Серед численних заслуг спілчанської роботи талановитого художника разом з однодумцями – плідна виставкова та видавнича діяльність. Полтавський художній салон став справжнім духовним центром міста, а кожна його зала – храмом мистецтва. У надзвичайно складні часи для України Юрій Олексійович піклується про збереження пам'яті та уславлення корифеїв українського мистецтва світового рівня: Марії Башкирцевої, Катерини Білокур, а також самовіддано популяризує неповторні, унікальні таланти наших сучасних майстрів пензля. Єдиною наснагою в цій безцінній праці є істинна віра в Бога й Людину.

Різноманітний всесвіт творчості митця

Одна із площин натхнення Юрія Самойленка – це килимарство. На рівні генетичної пам'яті від бабусі та прабабусі увійшло воно у творчість полтавського художника, знаменитого своїм палким прагненням воскресити й кристалізувати національне мистецтво у всіх його вираженнях і формах. Гобелени художника – тому підтвердження. Рожеві, зеленуваті, сині хвилі перевертаються то в сповнений випробувань шлях до дому або до храму, то в життєдайні пламени ранкового сонечка, то в крила дивовижних птахів, то в святі лики. Один із найяскравіших дитячих спогадів митця, який його полонив назавжди – це народний килим на білому снігу. В свій час мали приватну колекцію килимів Михайло Грушевський та Василь Кричевський. Колекція Кричевського збиралася протягом 30 років, в ній приблизно нараховувалося 80 килимів, українських, російської доби цариці Єлизавети, доби короля Франції Луї 16-го, перських, турецьких. На превеликий жаль, ці колекції було знищено.

Виняткові відчуття виникають під час споглядання гобеленового полотна: бачиш символічну й піднесену картину – і разом з тим хочеться доторкнутися душею і серцем до складної фактури, шорсткого ворсу, переплетінь вузликів. Поєднання ідеального та матеріального, чоловічого й жіночого начал є характерною ознакою для декоративного мистецтва.

У виплеканих Юрієм Самойленком іконах, вітражах, гобеленах, живописних композиціях сакральна тематика є такою ж органічною, як і патріотичні націєтворчі мотиви. Ці два крила стали міцним підґрунтям його мистецького храму й своєрідним стартовим майданчиком для злету до неабияких вершин у малярстві та декоративному мистецтві. Одна із ювілейних виставок митця, що відкривалась кілька років назад, носила назву «Небозвід». Виникає питання: чому? «Та тому, що вважаю, що нам усім треба частіше дивитися на небо й розуміти: звідти все почалося й там, на небі все повинно завершуватися», – зазначав тоді Юрій Самойленко.

Колись під час навчання в школі учителька хімії йому говорила: «Юрко, все життя малювати не будеш!», та згодом вчителі охоче залучали здібного учня до випуску шкільних стінгазет. Словам вчительки не судилось здійснитися і ми зараз знайомимося з неординарними творами майстра, який сформував потужний мистецький пласт, в ньому спресовано колосальні ідеї, його внутрішній світогляд, якими живе і дише пан Юрій.

Мистецтвознавці відзначають проникливу символіку його творів. Водночас навіть ті з них, де зображені лики святих, далекі від потойбіччя,

життєстверджуючі, максимально олюднені і за відчуттями, і за манерою художнього письма. Врешті-решт, всі ознаки святості митець побачив не лише в біблійних героях, а й у фольклорних (на кшталт козака Мамає, одного з улюблених героїв Юрія Самойленка) та реальних людях, які протягом віків тримають небозвід над Україною.

Митець ніколи не обмежував і не обмежує себе в жанрах або техніках, більше того, намагається весь час опановувати новими прийомами, матеріалами. Працюючи в різних матеріалах, Юрій Олексійович показує своє внутрішнє бажання творити саме так. Юрій Самойленко зазначає: «...Здебільшого, художник, який постійно працює в одному стилі, наперед прогнозує результат, я ж натомість, подеколи й не знаю, куди приведе мене творчий процес...».

Серед творів: «Ісус Христос» і «Божа Мати» у Покровській церкві с. Біляки Семенівського району (1993), вітражі у Покровській церкві м. Полтава («Господь в силах» у вітварі, «Святий Рівноапостольний князь Володимир» і «Свята княгиня Ольга», «Святі преподобні Антоній і Феодосій Печерські» в інтер'єрі храму, всі – 1996), гобелени «Вознесіння» (1997) і «Благовіст» (1998), композиції на релігійну тематику «Святий Лука» (1997), «Українська мадонна» (2000–2003), «Великодній ранок» і «Молитва під Чумацьким шляхом» (2004), «Таїнство прищестя» (2006) та інші.

Дорога до храму

Сам митець оповідав, що свою дорогу до храму розпочав ще в дитинстві, коли в їхньому селі церкву було зруйновано, а бабуся повела його рано-вранці до сусіднього села, і, незважаючи на те, що був зовсім маленьким хлопчиком, Юрій Олексійович пам'ятає,

як у серці народжувалась впевненість: це істинна дорога. Село ще бачило сні, коли малий Юрко прийшов до Господа, а він уже тоді прокинувся – і за жодних життєвих обставин не позбувся цієї впевненості, віри в заступництво Господа за його рідну землю. А дитячі спогади про село зігриватимуть

протягом усього дорослого життя, озиватимуться яскраво-голубим небом удень, а вночі щедро всипаним вогниками-зорями, незайманою синню навколишніх ставків і запахом свіжозораної землі.

Тож закономірною подією, яку теж вистраждав-вимріяв Юрій Самойленко за довгі роки послушництва, стало висвячення його саме в день святого Юрія Переможця архієпископом Полтавським і Кременчуцьким Федором у сан священника.

До гостей, які прибули підтримати його, вийшов уже не тільки митець, знаний і поважний, а отець Юрій, як відтепер дозволено звертатися до Юрія Олексійовича.

Це також була дорога, яка простелилася й розписами храмів по Полтавщині, Україні й далеко за кордоном. Це й іконопис, де світлі лики святих, створені Юрієм Самойленком вражають до глибини, що й душу б їм відкрив, вони, ніби говорять з-під пензля майстра. Це й громадська діяльність, адже іще від початку 80-х років Юрій Самойленко відстоював право українців на власну державу, а з часом і на утвердження власної помісної української церкви.

НІЧ І ДЕНЬ. П., О. 90x110. 2006 р.

Участь у відродженні виставки «Лубенська художня весна»

Юрій Самойленко опікується облаштуванням і проведенням не тільки виставок у Полтаві, а й за її межами. Зокрема це яскраво посвідчують Лубни, місто багате своїми традиціями та талантами.

Різні пори року мають у людському житті своє особливе місце. Та саме з весною пов'язані надії, найсміливіші сподівання, саме цієї пори і в природі буває сила утвердження життя. Тому так люблять зображати на своїх полотнах весну митці. І саме весняної пори, в кінці травня 1974 року відбулась перша республіканська виставка «Лубенська художня весна». Її ініціатором став заслужений працівник культури України, член Спілки художників України Василь Іванович Семенюта.

На цій виставці експонувалось понад 180 робіт художників, скульпторів з Києва, Харкова, Одеси, Миколаєва, Ужгорода, Донецька. Відкривала виставку почесна гостя Тетяна Яблонська.

В наступні роки відбулось ще п'ять «Лубенських художніх весен», на яких експонувались твори митців з багатьох регіонів України.

Завдяки виставкам у фондах Лубенського краєзнавчого музею зібралась потужна колекція творів живопису, графіки, скульптури видатних українських митців Тетяни та Олени Яблонських, Сергія Шишка, Валентини Цветкової, Сергія Чегодара, Антона Кашшая, Ернеста Контратовича, Миколи Глущенка, творча спадщина яких безцінна.

Саме з ініціативи вихованців Василя Семенюти та за підтримки міської влади (особисто міського голови Олександра Грицаєнка) стало можливим відновлення в місті прекрасної мистецької традиції. Найактивнішу роль в організації та формуванні виставки взяли Національна спілка художників України, Полтавська обласна організація НСХУ, безпосередньо її керівник, заслужений діяч мистецтв України Юрій Самойленко.

Юрій Самойленко висловився з цього приводу так: «Радий вітати відродження виставки «Лубенська художня весна», започаткованої великим ентузіастом Василем Семенютою. Неможливо було не відгукнутись на благородну ініціативу лубенців.

Хочу висловити вдячність міській владі, депутатам Лубенської міської ради за організацію виставки, за оновлені зали галереї образотворчого мистецтва, де на гідному рівні представлено творчість митців з різних куточків України.

Вірю, що цей мистецький проект матиме успіх і знову розквітлі «Лубенські художні весни» стануть традиційним святом».

«ЛУБЕНСЬКА ХУДОЖНЯ ВЕСНА», 2018 р.

Роботи митця

ПАЛІТРА. П., О. 70x60.
2003 р.

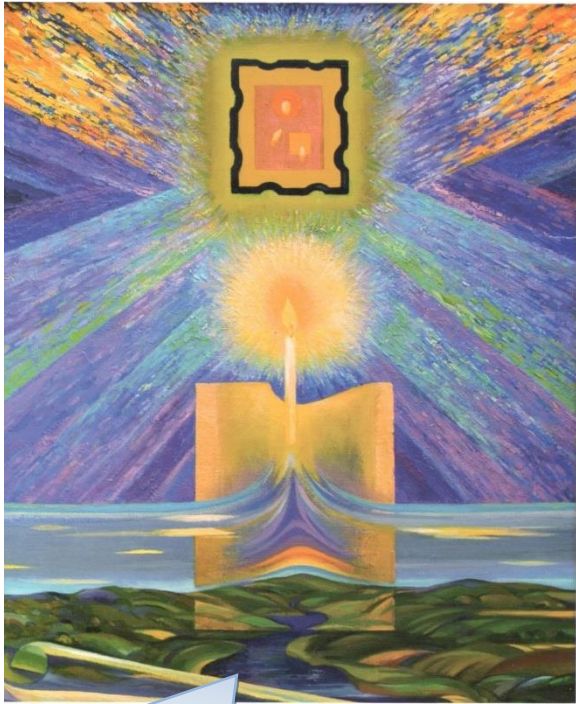
МОЛИТВА ПІД ЧУМАЦЬКИМ ШЛЯХОМ. П., О. 90x98.
2004 р.

СПОГАДИ НАДІЙ. ЗЕЛЕНА НЕДІЛЯ. П., О. 90x100.
2004 р.

ВЕЛИКОДНІЙ РАНОК. П., О. 80x90.
2004 р.

**СВІЧА ВІЧНОСТІ. П., О. 90x70.
2003 р.**

**РЕКВІЄМ. ПАМ'ЯТІ ВАЛЕРІЯ МАРЧЕНКА. П.,
О. 100x70.**

**СПОГАДИ НАДІЙ. ЗЕЛЕНА НЕДІЛЯ. П., О. 90x100.
2004 р.**

Література

Книги

Самойленко Юрій Олексійович : (6.10.1946, с. Великі Липняги Семенівського р-ну), укр. мистець гобелена, вітражист // Ханко В. Словник мистців Полтавщини. – Полтава : Полтава, 2002. – С. 169.

Самойленко Юрій Олексійович : [картина] // На ниві мистецтва 35 років. ООНСХУ – 35 : каталог. – Полтава : АСМІ, 2006. – С. 32.

Самойленко Юрій Олексійович : [картина] // Художня виставка з нагоди 40-річчя ПОО НСХУ : каталог. – Полтава : АСМІ, 2010. – С. 14.

Самойленко Юрій Олексійович : [фото ; текст ; картина] // Верещака В. «Лубенська художня весна – 2018» : каталог. – Лубни : Інтер Парк, 2018. – С. 1-4, 27.

Самойленко Юрій Олексійович : [фото ; текст ; картини] // Дяченко Т. «Лубенська художня весна» : каталог. – Лубни : Інтер Парк, 2015. – С. 2-4, 21, 39.

Ханко В. Самойленко Юрій Олексійович : (6.10.1946, с. Великі Липняги Семенівського р-ну), укр. мистець гобелена, вітражист / В. Ханко // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія: у 12 т. – Т. 9: Образотворче і декоративне мистецтво. Кн 2 : М – Я. – Полтава : АСМІ, 2015. – С. 441.

Ханко В. Самойленко Юрій Олексійович : (6.10.1946, с. Великі Липняги Семенівського р-ну), укр. мистець гобелена, вітражист / В. Ханко // Полтавіка. Полтавська Енциклопедія: у 12 т. – Т. 12: Релігія і церква. – Полтава : Полтавський літератор, 2009. – С. 579.

Юрій Самойленко // Художники Полтавщини : альбом. – Полтава : АСМІ, 2006. – 15 с.

На шпальтах газет та журналів

Білик Г. Дар писати портрети Всесвіту. Художник Юрій Самойленко – про «душу і мову» пензля / Г. Білик // Рідний край. – 2011. – № 2. – С. 213-218.

Бойко М. Художник Юрій Самойленко став священиком / М. Бойко //

Полтавський вісник. – 2017. – 11 трав. – С. 23.

Буцька Н. Вітаємо з високим визнанням : [Ю. О. Самойленко – засл. художник України] / Н. Буцька // Вісті. – 2004. – 22 жовт. – С.7.

Віценя Л. «Художнику – немає скутих норм...» / Л. Віценя // Зоря Полтавщини. – 2011. – 11 жовт. – С. 3.

Віценя Л. Квітка посвята Катерині Білокур : [виставка в Галереї мистецтв. Перші лауреати премії ім. М. Ярошенка] / Л. Віценя // Зоря Полтавщини. – 2010. – 15 груд. – С. 3.

Віценя Л. І кожен фініш – це, по суті, старт... : [виставка робіт художника Ю. Самойленка з нагоди його 60-річчя] / Л. Віценя // Зоря Полтавщини. – 2006. – 11 жовт. – С. 4.

Віценя Л. Свобода митця у вимірах часу : [про життя і проблеми обл. орг-ї НСХ України розмова з її головою Ю. О. Самойленком] / Л. Віценя // Зоря Полтавщини. – 2007. – 26 січ. – С. 4.

Горицвіт Т. Євангеліст Лука і написана ним ікона : [про картину Юрія Самойленка] / Т. Горицвіт // Полтавський вісник. – 2017. – 28 верес. – С. 23.

Жовнір Н. Краса полтавського села в пастелях ювіляра : [виставка робіт художника Ю. Самойленка, прис. 65-річчю від дня народження митця] / Н. Жовнір // Село Полтавське. – 2011. – 14 жовт. – С. 15.

Жовнір Н. Світ Божий як Великдень : [гол. Полтавської обл. організації НСХ України Ю. Самойленком] / Н. Жовнір // Полтавська громада. – 2008. – 25 квіт. – С. 11.

Кудря Я. «Імені Твого ради...» : [назва виставки засл. діяча мистецтв України, голови обл. орг. НСХУ Ю. О. Самойленка] / Я. Кудря // Вісті. – 2006. – 13 жовт. – С. 7.

Лещенко С. «А квіти я буду малювати й малювати...» : [вшанування пам'яті К. Білокур. Вручення премії ім. М. Ярошенка] / С. Лещенко // Полтавський вісник. – 2010. – 17 груд. – С. 10.

Матяшова З. «Юрко, все життя малювати не будеш!» Так говорила Юрію Самойленку вчителька, коли той малював на уроках... / З. Матяшова // Полтавський вісник. – 2011. – 7 жовт. – С. 21.

Мироненко З. Осінь ніби каже: оглянься... : [про художника Ю. Самойленка] / З. Мироненко // Полтавський вісник. – 2004. – 8 жовт. – С. 16.

Орлова О. Погляд крізь вікна : [про художника декорат.-прикладного мистецтва, голову обл. Спілки художників України Ю. О. Самойленка] / О. Орлова // Рідний край. – 2001. – № 1 (4). – 110-111. – (вкл.).

Степаненко М. Людина як творець: штрихи до ювілейного портрета художника Юрія Самойленка / М. Степаненко // Вечірня Полтава. – 2016. – 5 жовт. – С. 11.

Творчий звіт – до ювілею : [виставка робіт художника Ю. Самойленка] // Полтавський вісник. – 2006. – 13 жовт. – С. 32.

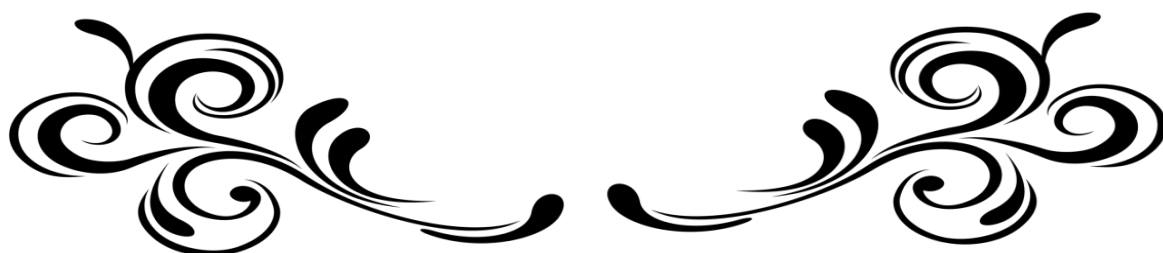
Електронні ресурси

Данилець О. Подарунок для тих, хто любить Україну [Електронний ресурс] / В. Неїжмак // Урядовий кур'єр : [сайт]. – Текст. та граф. дані. – [Б. м.]. – Режим доступу: <https://ukurier.gov.ua/uk/articles/podarunok-dlya-tih-hto-lyubit-ukrayinu/> (дата звернення: 21. 09. 2021). – Назва з екрану.

Неїжмак В. Небозвід тримають не лише біблійні герої [Електронний ресурс] / В. Неїжмак // Голос України : [сайт]. – Текст. та граф. дані. – [Б. м.]. – Режим доступу: <http://www.golos.com.ua/article/290798> (дата звернення: 17.09.2021). – Назва з екрану.

Стенько О. Художника Юрія Самойленка в день його іменин висвятили в сан диякона [Електронний ресурс] / О. Стенько // Полтава 365 : [сайт]. – Текст. та граф. дані. – [Б. м.]. – Режим доступу: <https://poltava365.com/xudozhnika-yuriya-samojlenka-v-den-jogo-imenin-visvyatili-v.html> (дата звернення: 21.09.2021). – Назва з екрану.

Ханко В. Самойленко Юрій Олексійович [Електронний ресурс] / В. Ханко // Полтавіка : [сайт]. – Текст. та граф. дані. – [Б. м.]. – Режим доступу: <http://history-poltava.org.ua/?p=6275> (дата звернення: 21.09.2021). – Назва з екрану.

І кольорами написане життя...

Біобібліографічний покажчик

до 75-річчя від дня народження Ю. О. Самойленка

Упорядник: Юлія Новоселецька

Редактор	Г. Волкова
Комп'ютерна верстка	Т. Базир
Комп'ютерний набір	Ю. Новоселецька
Відповідальна за випуск	С. Сичова

Підписано до друку 27.09.2021. 20 стор. Тираж 4 прим.

Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара

36039, м. Полтава. вул. Гончара, 25а

[http:// libgonchar.org](http://libgonchar.org)

E-mail: robgonchara@ukr.net